

KAPİTALİZMİN MEZAR KAZICILIĞINDAN PAYANDALIĞINA

Aydınlık Gazetesi, 17 Ekim 2011

Yıldırım Koç

19. yüzyılın ortalarına ve hatta bazı ülkelerde sonlarına kadarki dönemde hayat, Avrupa'nın günümüzdeki emperyalist ülkelerinin o zamanlardaki işçi sınıfları için bir cehennemdi.

Kapitalizm üretici güçlerini geliştirdi, ancak işçileştirdiği köylülerin ve esnaf-sanatkarın yaşama ve çalışma koşullarını, daha önceki durumlarına göre, kötüleştirdi, istikrarsızlaştırdı ve güvencesizleştirdi.

Sömürü ve sömürünün en vahşi biçiminin yarattığı kötü yaşama ve çalışma koşulları, işçi sınıfının tepkilerine yol açtı. 19. yüzyılın ortalarına kadar İngiltere ve Fransa'da önemli ve militan işçi eylemleri görüldü.

İşçi sınıfının "kapitalizmin mezar kazıcıları" olarak nitelenmesi, hem artık-değer sömürsünün, hem de kapitalizmin dünyada işçiler için yarattığı bu cehennem sonucuydu.

Kapitalizmin yarattığı cehennem, kapitalizmin mezar kazıcılarını da yarattı.

Peki, günümüzde Amerikan, Fransız, Alman, İngiliz, İsveç, İtalyan, Japon, v.b. işçileri kapitalizmin mezarını kazıyor mu?

Fransa'daki eylemler, Amerika'da son haftalarda gelişen tepkiler, kapitalizmin mezarının kazıldığına göstergeleri veya işaretleri mi?

Hayır.

Eğer gelişmeleri tarihsel bakış açısından yoksun olarak değerlendiriyorsanız, havaya girebilir, Fransa'da, İngiltere'de, ABD'de kapitalizmin mezarının kazıldığını, devrimin gündemde olduğunu sanabilirsiniz.

Kapitalizm, sermaye düzeni, burjuvazi o kadar zayıf değil.

Kapitalizm öyle kendiliğinden devrilmez, tarihin mezarlığına gömülmez.

Kapitalizmi tarihin mezarlığına gömecek güç, mezar kazıcıları ile birlikte onlara önderlik edecek anti-kapitalist/anti-emperyalist siyasal örgütlenmedir.

Günümüzde emperyalist ülkelerde bu siyasal örgütlenme de yok, mezar kazıcıları da.

Emperyalist ülkelerde "sosyalist" adını kullanan siyasal örgütlenmeler, emperyalizmin ve kapitalizmin savunucusudur. Bu ülkelerde yalnızca komünistler anti-kapitalist ve anti-emperyalisttir. Emperyalist ülkelerin komünist partileri ise günümüzde çok zayıftır.

Emperyalist ülkelerin işçi sınıfları ise emperyalizm döneminde kapitalizmin kâr kaynaklarının çeşitlenmesine ve sermayedar sınıfın bilinçli politikalarına bağlı olarak, cehennemden kurtulmuştur.

Günümüzde emperyalist ülkelerin işçi sınıfları Türkiye'ye göre daha iyi yaşama ve çalışma koşullarına, sosyal güvenliğe, gelecek güvencesine sahiptir. Bu nedenle, özellikle Avrupa ülkelerinin işçi sınıfları, kendi sermayedarlarına "sosyal ortak" demektedir. Avrupa'nın, ABD'nin ve Japonya'nın işçi sınıfları, ülkelerinin emperyalist politikalarını açıkça desteklemektedir. Emperyalist sömürü sayesinde, kapitalist düzende elde edebildikleri refah ve güvence karşılığında, kapitalizmin ve emperyalizmin payandaları olmuşlardır.

Dünyada kapitalizm bir gün yıkılacak, kapitalizm tarihin mezarlığına gömülecektir.

Ancak kapitalizmi yıkmamanın yolu, anti-emperyalist mücadeleden geçmektedir. Emperyalist ülkelerin işçi sınıflarını yeniden kapitalizmin mezar kazıcılarına dönüştürebilmenin yolu, emperyalist sömürüyü sınırlandırmak ve sona erdirmekle mümkündür. Emperyalist sömürü kısıtlandıkça, emperyalist ülkelerde işçi sınıflarının satın alınabilmesi olanakları azalacak ve sınıf mücadelesi anti-kapitalist çizgide gelişecektir.

Emperyalist ülkelerin işçi sınıfları günümüzde kapitalizmin mezar kazıcıları değil, payandalarıdır. Onlara bu tarihsel misyonlarını yeniden kazandıracak güç, anti-emperyalist mücadeledir.

Emperyalist ülkelerdeki bazı eylemlere umut bağlayanlar, bunların anti-kapitalist ve anti-emperyalist olmadığı gerçeğini gözardı etmektedir. Yaşanan, kapitalizmin mezar kazıcılarının anti-kapitalist mücadelesi değil, kapitalizmin payandalarının kapitalizme uşaklık ücretini koruma çabasıdır.